

ΣΑΜ-ΕΛ-ΝΕΣΙΜ

Τὸ ὥχρόν μας Μισίρι
μὲ βέλη ὁ ἥλιος πλήρην
πικρίας καὶ πείσματος καίει καὶ δέρει,
καὶ μὲ δῖψαν καὶ νόσον τὸ καταπονεῖ.

Τὸ γλυκύ μας Μισίρι
ἐν μιᾷ γελαστῇ πανηγύρει
μεθᾶ, λυσμονεῖ, καὶ κοσμεῖται, καὶ χαίρει,
καὶ τὸν τύραννον ἥλιον περιφρονεῖ.

Τὸ εὐτυχὲς Σάμ ἐλ Νεσίμ τὴν ἀνοιξιν ἀγγέλλει,
τῆς ἐξοχῆς πανηγυρὶς ἀθώα.
Κενοῦτ' ἡ Ἀλεξάνδρεια, κ' οἱ δρόμοι οἱ πυκνοὶ τῆς
Τὸ εὐτυχὲς Σάμ ἐλ Νεσίμ νὰ ἐωρτάσῃ θέλει
ὁ ἀγαθὸς Αἰγύπτιος καὶ γίνεται σκηνίτης.
Ἀπὸ παντοῦ ἐξέρχονται τ' ἀθρόα

Τῶν φιλεόρτων τάγματα. Πληροῦται τὸ Γκαμπάρι
καὶ ἡ γλαυκὴ, ρεμβώδης Μαχμουδία.
Τὸ Μεξ, τὸ Μωχαρέμβεη, τὸ Ράμλιον πληροῦνται
Καὶ ἀμιλλῶντ' αἱ ἐξοχαὶ τὰ πλεῖστα τίς θὰ πάρῃ
κάβρα, ἐφ' ὧν πλήθη λαοῦ εὐδαίμον' ἀφικνοῦνται
ἐν σοβαρᾷ, ἡσύχῳ εὐθυμίᾳ.

Διότι ὁ Αἰγύπτιος καὶ εἰς τὸ πανηγύρι
διατρεῖ τὴν σοβαρότητά του.
Μ' ἄνθη κοσμεῖ τὸ φέσι του· ἀλλὰ τὸ προσωπὸν του
εἶν' ἀπλανές, Μονότονον ἀσμάτιον μορμύρει,
χαρούμενος. Κέφι πολὺ ἔχ' εἰς τὸν λογισμόν του,
ὀλίγιστον εἰς τὰ κινήματά του.

Δὲν ἔχει τὸ Μισίρι μας πλουσίαν πρασινάδα,

δὲν ἔχει ρύακας τερπνοὺς ἢ βρύσεις,
δὲν ἔχει ὄρη ὑψηλὰ καὶ μὲ σκιὰν εὐρείαν.
Ἄλλ' ἔχει ἄνθη μαγικά, πύριν ἀπὸ τὴν δαδα
τοῦ Φθα πεσόντα· πνέοντα ἀγνώστον εὐωδίαν
μῦρα ἐν οἷς λειποθυμεῖ ἡ φύσις.

Ἐν μέσῳ κύκλου θαυμαστῶν θερμῶς ἐπευφημεῖται
γλυκὺς μογάννι φήμης εὐρυτάτης·
Ἐν τῇ τρεμούσῃ του φωνῇ ἐρωτικαὶ ὁδύνη
στενάχουσι· τὸ ἄσμα του πικρὰ παραπονεῖται
κατὰ τῆς ἐλαφρᾶς Φατμᾶ ἢ τῆς σκληρᾶς Ἐμίνε
κατὰ τῆς Ζέναπ τῆς πονηροτάτης.

Μὲ τὰς σκηνὰς τὰς σκιερὰς καὶ τὸ ψυχρὸν σερμπέτι
διώκονται ὁ καύσων καὶ ἡ σκόνη
Φεύγουν αἱ ὥραι ὡς στιγμαί, ὡς ἵπποι ἐσπευσμένοι
ἐν πεδιάδι ὁμαλῇ καὶ ἡ λαμπρά των χαίτη
ἐπὶ τῆς πανηγύρεως φαίδρῳς ἐξαπλωμένη
τὸ εὐτυχὲς Σάμ ἐλ Νεσίμ χρυσόνει.

Τὸ ὥχρόν μας Μισίρι
μὲ βέλη ὁ ἥλιος πλήρην
πικρίας καὶ πείσματος καίει καὶ δέρει
καὶ μὲ δῖψαν καὶ νόσον τὸ καταπονεῖ.
Τὸ γλυκύ μας Μισίρι
ἐν μιᾷ γελαστῇ πανηγύρει
μεθᾶ, λησμονεῖ, καὶ κοσμεῖται, καὶ χαίρει
καὶ τὸν τύραννον ἥλιον περιφρονεῖ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΜΕ ΠΑΝΙΑ

Φύσ' ἀγεράκι δροσερό, φύσα μονάχο
Σὺ κατὰ τὴ στεριά, νὰ σ' ἔχω πάντα πρύμα
Κι' ἄς ντὸ δρόμο μού ξέρες ἢ ρουφήχτρες λάχω
Ὅ,τι κι' ἂν τύχῃ φύσα ἐσὺ δὲ θάχῃς κρίμα.

Ἐκεῖ 'ς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά ποῦ σπᾶς τὸ βράχο
Παντοτινὰ βογγῶντας τ' ἀγριεμένο κύμα,
Ἐκεῖ 'ς ἐν ἄσπρο ἀσκηταριὸ θάθελα νάχω
Τῆς ἀποδέλοιπης πικρᾶς ζωῆς μου μνημα.

Ἀχ ἀσημένια μου ἀντηλιά μὲς' 'ς τὴν ἀφράτη
Ἀνατριχίλα τοῦ πελάου, μονάχῃ ἐσένα
Στερνὴ μου θάχω συντροφιά πάντα γελάτη.

Κι' ὅταν χαρούμενος ὁ γλᾶρος μ' ἀπλωμένα
Φτερὰ χουγιάξῃ κατὰ σέ, τότε ἴσως κάτι
Σὰν εὐτυχίᾳ λαχτᾶρα θάρθη καὶ 'ς ἐμένα

Θ. ΚΑΛΟΧΕΡΗΣ

